

Beretn. ang. De Forenede Nationers 18. generalforsamling.

vægten på at fremhæve nødvendigheden af at udligne den store forskel mellem de rige lande i nord og de fattige lande i syd. Der henvistes til den betydning, som den internationale handels- og udviklingskonference i 1964 ville få, og til de mange forhåbninger der knyttede sig dertil.

Den amerikanske præsident (Kennedy) fremhævede de store perspektiver for menneskehedens velfærd som vor tid rummer og erklærede, at den bilaterale bistand, som ydes til udviklingslandene måtte fortsætte men at FN desuden måtte spille en større rolle end hidtil på dette område.

Den israelske udenrigsminister udtalte, at det nuværende handelsmønster havde vist sig at passe dårligt til udviklingslandenes behov. Handels- og udviklingskonferencen burde efter hendes opfattelse danne indledningen til en ny og mere fantasirig politik, som tilsigtede at fremme eksport fra ulandene ved at sikre dem stabile priser for deres produkter og give dem en mulighed for udvikling af industrier.

Andre talere udtalte sig ud fra samme hensyn, og den pakistanske udenrigsminister foreslog således, at en konsolidering af u-landenes erhvervsforhold muligt kunne tage form af en prisstabilisering for råmaterialer og varer, således som det var sket med hensyn til kaffe, te, gummi og nogle andre produkter. Fra andre sider fremhævedes nødvendigheden af at afskaffe kvantitative restriktioner og af en gradvis fjernelse af statssubsidier og handelsbarrierer mellem de forskellige områder i verden.

Den tjekkoslovakiske udenrigsminister erklærede, at handels- og udviklingskonferencens betydning navnlig lå i en drøftelse af alle vigtige handelsproblemer i verden, især fjernelsen af handelsbarrierer, som blokerede en udvikling af gensidigt fordelagtige handelsforbindelser mellem lande på forskelligt udviklingsstade og med forskellige sociale systemer. Han fandt det også ønskeligt, at en verdensomfattende handelsorganisation blev skabt til løsning af påtrængende handelsproblemer og til overvågelse af, at handelskonferencens vedtagelser blev gennemført i virkeligheden.

Den græske repræsentant erklærede, at han ikke kunne anerkende den falske teori om, at grupperinger af industrilande førte til udbytning af udviklingslandene,

idet de fremskredne lande ikke kunne udvikles uden at u-landene også fik bedre økonomiske forhold. Han omtalte Grækenlands og de 18 afrikanske staters associering med det europæiske fællesmarked.

Den indiske repræsentant sagde, at det af FN proklamerede udviklings-tiår i 60'erne ikke hidtil havde vist større resultater, og forbedringen af den internationale situation kunne forhåbentlig føre til, at anstrengelserne for at fremme den økonomiske udvikling blev forstærket. Hun omtalte anerkendende den indsats som var gjort i udviklingslandene af FNs udvidede program for teknisk bistand og Specialfonden, og mindede om, at Indiens bidrag til fonden var det højeste af alle udviklingslandenes.

Den new zealandske udenrigsminister henviste til den økonomiske indflydelse, som de stærke industrinationer havde. Deres ansvar var i de senere år blevet større gennem skabelsen af regionale økonomiske sammenslutninger, og det var dem der havde nøglen til de resultater og handlinger som man håbede at handels- og udviklingskonferencen ville føre til. Der var nogle tegn på, at disse magter og deres regionale grupperinger var parat til at etalere gunstigere økonomiske betingelser for udviklingslandene, således vedtagelsen af den amerikanske toldbemyndigelseslov. På den anden side havde man i den forberedende komité til handelskonferencen erfaret, at der ikke kunne udrettes meget, før disse „økonomiske giganter“ havde løst deres indbyrdes konflikter. Industrilandene var blevet opfordret til at acceptere en vis liberalisering af handelen med tropiske produkter, udtalte udenrigsminister McIntosh, men forslaget havde ikke fået nogen særlig god modtagelse.

Det europæiske fællesmarked blev lige som på 17. samling forsvaret af den belgiske udenrigsminister Spaak, der udtalte, at noget af den frygt, som nogle lande nærede for virkningen af fællesmarkedet, var forsvundet, fordi de seks medlemslande havde forøget og ikke formindsket deres handelsforbindelse med resten af verden. Med hensyn til landbruget var det ikke alene i Europa, at der var problemer, og en løsning af dette spørgsmål på universel basis var nødvendig. Den spanske udenrigsminister gav meddelelse om, at Spanien havde